Phì Thê Phi Thất

Contents

Phì Thê Phi Thất **1**
1. Chương 1-1 1
2. Chương 1 2
3. Chương 2 3
4. Chương 3 5

Phì Thê Phi Thất

Giới thiệu
Cố sự phát sinh trong một thế giới vô danh. Thế giới này chứa đựng trong mình rất nhiều sinh vật huyền bí và ma pháp

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phi-the-phi-that

1. Chương 1-1

Cố sự phát sinh trong một thế giới vô danh. Thế giới này chứa đựng trong mình rất nhiều sinh vật huyền bí và ma pháp. Chia làm hai đại lục Đông và Tây. Tây Đại Lục sau khi trải qua phân tranh quyết liệt kéo dài, cuối cùng cũng được nghênh đón hòa bình trong sự đồng trị của hai vương. Mà Đông Đại Lục vẫn như trước duy trì sự thống trị của Long Vương Triều. Dưới sự kết hợp của Thái Hậu La Tần Dữ và Long Kì Đế Long Ngọc, Đông Đại Lục tiếp tục hưởng cuộc sống hạnh phúc quang vinh, các dân tộc chung sống hòa bình, xã hội ổn định.

Đông Đại Lục là nơi có rất nhiều dân tộc thiểu số. Trong đó một bộ tộc có quan hệ tương đối mật thiết với vương tộc, chính là Tường Phượng Tộc. Tường Phượng Tộc là một bộ tộc có tỷ lệ nữ nhân rất nhỏ, qua năm tháng, để thích ứng với điều kiện khắc nghiệt, kéo dài huyết mạch bộ tộc, nam nhân Tường Phượng Tộc đã phát sinh đặc tính mà các nam nhân tộc khác không có – sinh tử.

Thế nhưng từ khi Thái Hậu chấp chính, đẩy mạnh thương nghiệp liên quốc gia, mở rộng đường bộ, khai thông vận tải đường thủy, cổ vũ thương nghiệp, hủy bỏ trạm kiểm soát, hủy bỏ điều lệ "không được ly hương" đã phát động làn sóng di dân khắp nơi, đánh vỡ cục diện mỗi tộc một phương, các nơi bắt đầu hình thành khu vực cư trú của tạp tộc.

Tường Phượng Tộc cũng không ngoại lệ, sau khi rời đi cố hương, đến nơi các tạp tộc sinh sống, nam tử của Tường Phượng Tộc, cũng như nữ tử của những tộc khác, khoác lên giá y, gả cho nam nhân ngoại tộc.

Rất nhanh, các tộc bất ngờ phát hiện những đứa trẻ là kết tinh của nam tử Tường Phượng Tộc và nam tử ngoại tộc đều vô cùng thông minh. Tin tức không ngừng lưu truyền khắp các ngõ ngách của Đông Đại Lục, các tộc nhân tranh nhau hướng nam tử Tường Phượng Tộc cầu hôn, ngay cả hoàng tộc cũng không ngoại lệ. Dù sao, có ai lại không hi vọng hậu đại thông minh sáng dạ cơ chứ. Chỉ tiếc, do bị sự biến đổi hoàn cảnh cùng nhân tố di truyền ảnh hưởng, nam tử cùng tộc sinh ra tỷ lệ nam hài rất thưa thớt, mà tỷ lệ nữ

hài vụt lên đến chóng mặt, bởi vậy, trên toàn Đông Đại Lục, khả năng tìm thấy nam tử Tường Phượng Tộc càng ngày càng nhỏ.

2. Chương 1

CHƯƠNG 1

Hoa Phi Thất, Tường Phượng Tộc, năm nay tròn 18 tuổi, thân cao 1m68, thể trọng 85kg, đủ để áp một con…con voi. Ấn tượng để lại cho người khác chỉ có thể diễn tả bằng một chữ – phì. Mặt tròn tròn, thân tròn tròn, cánh tay tròn tròn; thắt lưng như thủy dũng (thùng nước), bụng thì như làm thành từ ba quả bóng cao su (không phải sáu múi sao?!), chân lại như chân bàn. Nếu như muốn nói trên người Hoa Phi Thất có chỗ nào trông được nhất, thì chính là tóc. Cả một mái tóc đen như mun, cũng không biết là dùng loại dầu gội gì. Mềm mại tựa lông vũ, trơn bóng như tơ lụa, khi tia sáng chiếu vào còn có thể phát ra ánh sáng thanh u, khi đi đường còn có thể tỏa ra hương thơm lay động nhân tâm. Đây chính là mái tóc tiêu chuẩn của một mỹ nhân, chỉ cần không nhìn đến vóc người và gương mặt. (thật mỉa mai!!!)

Mỗi khi nhìn thấy nhi tử như vậy, Hoa phụ Hoa mẫu nhịn không được tức tối giậm chân một phen. Sau khi sinh hạ sáu nữ hài tử, vất vả cố gắng hơn 10 năm mới có được Hoa Phi Thất. Vô luận hắn có đặc tính của nam tử Tường Phượng Tộc hay không, đều là một bảo vật. Hơn nữa Hoa Phi Thất khi còn bé hình dạng thanh thủy, cười rộ lên làm lộ hai má lúm đồng tiền, cái miệng nhỏ nhắn điểm điểm, vừa đơn thuần vừa biết để ý chung quanh, tuy rằng thích làm nũng nhưng cũng không phải không hiểu chuyện, thật là chọc người yêu thích. Cả nhà từ trên xuống dưới thật yêu tiểu bảo bối gia khòa này đến chết, bình thường chỉ cần là thứ gì ăn ngon, hảo ngoạn, bổ dưỡng, đều sẽ không thiếu phần của Hoa Phi Thất. Kết quả, đợi đến khi bọn họ để ý đến dáng vẻ mập mạp của Hoa Phi Thất thì hối hận cũng đã muộn màng.

Sáu người tỷ tỷ, đã xuất giá từ lâu, cùng có chung một loại cảm xúc. Sau khi thử qua cách thứ N để giúp đệ đệ giảm béo thất bại, các nàng đồng loạt chuyển hướng mục tiêu qua một phương diện khác.

"Cục cưng, ngươi xem bức họa này thế nào, hắn là Âm Tộc, thật đẹp…."

"Cục cưng, đây là mỹ nhân của Sân Tộc…"

"Cục cưng, đây là Tương Tộc…"

"Cục cưng…"

Hằng hà vô số tranh ảnh đặt tầng tầng lớp lớp lên số sách còn chưa khô mực trên bàn học, người trong tranh kẻ sau lại đẹp hơn kẻ trước, gân xanh trên mặt Hoa Phi Thất ngày càng dâng trào. Bút lông trên tay dựng thẳng, chấm mực nước, viết lên giấy.

"Ta nói các tỷ tỷ – các ngươi không cần gấp gáp như vậy…"

"Gấp? Nga, đúng nga!"

Cho rằng cuối cùng cũng tìm được tri âm, Hoa Phi Thất giương đội mắt ướt át cảm kích nhìn lục tỷ. Thật không ngờ, đối phương tiếp một câu nói hại hắn thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế ngã xuống.

"Bớt nóng nảy chút, ba tháng nữa là lễ trưởng thành của cục cưng rồi. Khi đó sẽ biết cục cưng có đặc thù của "nam tử" hay không…"

"Nếu như có, nam nhân bên kia cũng không thể tầm thường nga!"

"Đúng vậy, nữ nhân xinh đẹp hay nam nhân anh tuấn đều phải xem qua, nói không chừng trong đó có hôn thê hay hôn phu của cục cưng!"

"Ô…., ta không muốn gả cục cưng đi."

"Vậy đối phương sẽ ở rể!"

……

……

Chúng tỷ tỷ thảo luận thất chủy bát thiệt, khiến thư phòng an tĩnh lúc này đây liền trở thành cái chợ. Hoa Phi Thất, ngay trước khi đứt gân, đã biết khôn mà âm thầm ly khai chốn thị phi.

"Cục cưng, ngươi muốn đi đâu?"

Đại tỷ đi trước một bước giữ lại thân ảnh đang muốn bỏ trốn của Hoa Phi Thất, sáu cặp mắt nhất thời nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Hoa Phi Thất.

"Ta, muốn, đi, Xuân, Phong, Lâu"

Bỏ lại một quả bom sắp phát nổ, Hoa Phi Thất dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thân hình của hắn mà chạy trốn.

Xuân Phong Lâu = kỹ viện

Đợi cho đẳng thức trong đầu thành lập rồi, thư phòng truyền ra đại hợp xướng của những tiếng thét chói tai không rõ là do hưng phấn hay là do vô cùng đau đớn.

Chạy ra đến đại ốc, Hoa Phi Thất cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tạp âm của các tỷ tỷ thế nhưng đã đạt đến cấp bậc cao nhất. Hắn sửa lại thắt lưng, chậm rãi chạy đến tuần sát các chi nhánh. Từ khi hắn 16 tuổi, tất cả sinh ý trong nhà đều giao cho hắn trông coi, hiện nay sinh ý tương đương phát đạt, hiệu cầm đồ và cửa hàng vàng bạc liên tục mở thêm vài chi nhánh.

Nghĩ đến lễ trưởng thành sẽ diễn ra sau ba tháng nữa, hắn nhìn một chút bàn tay đầy thịt của mình. Chỉ dựa vào hình dạng cũng có thể kết luận hắn không có đặc tính của Tường Phượng Tộc. Hắn nhớ rõ, khi còn bé từng gặp qua một vị nam tử có đặc tính của Tường Phượng Tộc, gương mặt y thật xinh đẹp như hoa, nhược liễu phù phong. Nhưng hình như đã thành một định luật, người kia bỗng nhiên vứt bỏ hắn, tuyển chọn Tuyên Tuyên lớn lên xinh đẹp, mong muốn sinh ra một hài tử thông minh. Bọn họ lúc này như thế nào rồi, lễ trưởng thành ba tháng sau hắn là sẽ có cơ hội gặp lại. Có phải chỉ cần có đặc tính, sẽ có kết quả như ý hay không. Nếu như không phải, như vậy Tuyên Tuyên cũng sẽ bị vứt bỏ…

Hoa Phi Thất vỗ vỗ mặt, ngăn lại âm mưu tội lỗi.

Hoa Phi Thất, tỉnh lại đi! Không chọn ngươi là vì người kia không có mắt. Loại phần tử chỉ biết đến lợi ích cá nhân đó, dù là xách giày cho ngươi cũng không xứng! Đến đây đi! Đến Xuân Phong Lâu ngoạn mỹ nhân thôi!

Trong lòng đã quyết, Hoa Phi Thất tràn đầy tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực, như một đăng đồ tử phe phẩy quạt, từng bước tiến đến Xuân Phong Lâu.

3. Chương 2

CHƯƠNG 2

Xuân Phong Lâu chính là thanh lâu nổi danh nhất thành, tú bà không biết là từ phương nào đến đây, chỉ biết người họ Tiêu, bởi vì rất đẹp, mọi người đều gọi nàng là Tiêu mỹ nhân. Tiêu mỹ nhân có bộ dáng họa thủy (kẻ gây tai họa), mày liễu, mặt trái xoan. Chỉ cần mị nhãn lướt qua, không biết có bao nhiêu đại quan gia sẽ tự giác dâng lên vô số ngân lượng. Bộ ngực đầy đặn hơi hơi lộ ra sau y phục đủ khiến cho cả đoàn sinh vật giống đực máu mũi chảy ròng ròng.

Tiêu mỹ nhân đẹp thì có đẹp, thế nhưng cũng có rất ít nam nhân được đặt chân vào khuê phòng của nàng. Một trong những ngoại lệ chính là Hoa Phi Thất. Điểm ấy làm cho nam nhân toàn thành hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cũng may Tiêu mỹ nhân đã huấn luyện ra Thập Nhị Xuân Phong vô cùng am hiểu phong tình, cũng đủ cho các nam nhân thỏa mãn bản tính đi săn của họ, ngoại trừ một ít tranh chấp nhỏ, cũng không có xảy ra đại sự gì.

Hôm nay Tiêu mỹ nhân đang ngồi thì mí mắt trái nháy lên, điềm báo sẽ có chuyện không hay xảy ra. Gần nhất mua về được một vị tiểu thư trong gia đình quan gia nghèo túng, mi ngài mặt ngọc, da trắng như tuyết, tóc như tơ, có thể xem là một cái cây hái ra tiền. Nay chính thức treo biển hành nghề. Nghĩ đến những nén bạc trắng sáng, Tiêu mỹ nhân cười đến mị mắt.

Lần đầu tiên của nữ nhân rất đáng giá, tiền thưởng đêm nay rất đáng chờ mong, không biết kim chủ sẽ là ai đây?

Đang mơ mộng, một tên tiểu trư nhảy vào.

"Tiểu mỹ nhân!"

Hoa Phi Thất hoan hỉ vọt qua, cái đầu tròn tròn đảo đảo…xông vào gợn sóng giữa ngực mỹ nhân.

"Tử tương!" Tiêu mỹ nhân yêu kiều reo một tiếng, mặt mày rạng rỡ, như rắn nước quấn tới: "Tiểu bảo bảo sao lại có lúc rãnh rỗi mà đến đây?"

"Ha hả, nhớ ngươi chứ sao!"

"Thiết, tám phần mười là chạy trốn sáu tỷ tỷ của ngươi đi." Tiêu mỹ nhân thế nhưng rất rõ ràng, xoay người đẩy ra khối thịt tên Hoa Phi Thất "Lão nương hôm nay cũng không có thời giờ cùng ngươi ngoạn, đi chỗ khác thôi."

"Nghe nói hôm nay Tương tiểu thư sẽ bán đêm đầu tiên." Hoa Phi Thất mau chóng phong bế cửa phòng.

"Nếu tiểu bảo bảo thương cảm thì mua lại nàng a, đến lúc đó có thể cử án tề mi*, đa tử đa tôn…" Tiêu mỹ nhân lạnh lùng nói.

Hoa Phi Thất hơi gãi gãi đầu, lấy lòng mà cọ cọ Tiêu mỹ nhân (thật giống cẩu, em có biết hay không!?) "Tiểu mỹ nhân, ta cũng không phải ý tứ này…"

"Ta mặc kệ" Tiêu mỹ nhân trở mình trừng mắt "Nàng là cái cây hái ra tiền của ta."

"Thế nhưng một người tiểu thư lưu lạc phong trần…hơn nữa hôn phu của nàngvan ta…"

"Ngươi nhìn xem, nhìn xem, ta chỉ biết ngươi vừa đến sẽ có chuyện." Tiêu mỹ nhân trợn tròn mắt, đôi bàn tay phấn trắng bắt lấy Hoa Phi Thất. "Lại muốn bán đứt đêm đầu, chuộc thân miễn phí có phải hay không! Tiểu vô lương tâm! Ngươi muốn chiếm tiện nghi của lão nương sao, còn lâu nhé!"

Hoa Phi Thất thét đến kinh thiên động địa, một thân phì nhiêu cũng không chịu nổi bị Tiêu mỹ nhân tra tấn. "Hảo tỷ tỷ, buông tha ta đi mà."

"Đi!"

Tiêu mỹ nhân ngoắc ngoắc tay, Hoa Phi Thất nghe lời đưa lên cái lỗ tai thịt thịt: "Tử tương, đêm nay…" Tiêu mỹ nhân nắm tay lấy bàn tay của Hoa Phi Thất, vói vào trong váy, đen tối thổi khí: "Đêm nay ta thay ngươi khai bao."

Xoát một tiếng, Hoa Phi Thất hồng từ đầu đến chân.

"Cứ quyết định vậy đi." Tiêu mỹ nhân cũng không chờ Hoa Phi Thất đồng ý, cao hứng bừng bừng nhắm ngay mặt hắn mà thân.

Cùng lúc đó, một lớn một nhỏ ngay ngắn đứng ngoài cửa, bọn họ sắc mặt quái dị nhìn Hoa Phi Thất và Tiêu mỹ nhân biểu diễn. Người nhỏ hơn nhíu chặt lông mày:

"Tề, hắn thật là…sao?"

"Tài Tình Tử chẳng bao giờ tính nhầm." Người lớn hơn cung kính trả lời.

"Vậy không xong, hắn thích nữ nhân. Vậy tiểu tân nương của ta thì sao? Cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ không thể…" Gương mặt đầy nét trẻ con đau khổ suy tư, có vẻ thành thục không hợp tuổi. Nhất là đôi mắt tràn ngập những tính toán.

"Đêm nay…" tiểu hài tử chớp mắt, hướng người lớn hơn vẫy vẫy tay. Người lớn hơn nghe lời cúi xuống. Tiểu hài tử dặn dò một phen, người lớn hơn gật đầu lĩnh mệnh.

Mí mắt trái giật giật, tai. Mí mắt phải cũng giật giật, tài.

Rốt cuộc là tai hay là tài?

Tiêu mỹ nhân có chút buồn bực, phe phẩy đầu đặt ở một bên, tiếp tục chỉ huy các cô nương bắt chuyện với khách nhân đêm nay. Khách nhân đêm này đều là vì đêm đầu của quan gia tiểu thư mà đến, một đôi mắt tìm tòi nhất tề hướng về phía cánh cửa phòng đóng chặt trên lầu.

Nếu không phải đã đáp ứng với Hoa Phi Thất, thật muốn lưu lại cái cây hái ra tiền. Đáng tiếc đêm nay Hoa Phi Thất thỏa thuận mua bán thành công rồi, nhành hoa xinh đẹp này sẽ trở về trong tay kẻ yêu hoa. Đáng tiếc, đáng tiếc…

Bất quá chính nàng cũng thu được lợi.

Tiêu mỹ nhân mỉm cười, bắt chuyện càng thêm hăng say.

Đột nhiên, khách không mời mà đến xuất hiện.

*Đời Hậu Hán (25-219), ở đất Giang Nam có một chàng hàn sĩ tên Lương Hồng. Nhà nghèo, Lương Hồng ở trong túp lều tranh vách đất. Họ Lương chăm học biết trọng liêm sỉ, khí tiết, giữ đạo thanh bần cao đẹp. Đức hạnh, tài năng của chàng được người khâm phục, nổi tiếng khắp nơi.

Ở vùng địa phương có nàng Mạnh Quang vốn dòng nho gia giàu có nhứt vùng. Nàng tính nết đoan trang đức hạnh, đương độ kén chồng. Nhiều người thân hỏi, nàng trả lời rằng chỉ có người hiền đức như Lương Hồng mới xứng đáng là chồng.

Thấy nhà họ Mạnh đạo đức, Lương Hồng cùng nàng Mạnh Quang kết nghĩa đá vàng.

Khi làm lễ thành hôn, nàng Mạnh Quang mặc xiêm y lộng lẫy, trang sức toàn vàng ngọc đắt tiền, cốt làm đẹp cho chàng vừa ý. Nào ngờ trông thấy vợ trang sức rực rỡ, Lương Hồng không bằng lòng, bảy ngày đêm, chàng không làm lễ động phòng hoa chúc.

Nàng Mạnh Quang lấy làm lạ, kiểm điểm lại lời nói cử chỉ của mình không tỏ vẻ gì vô lễ. Nghĩ mãi, nàng ngờ rằng vì nàng trang sức lộng lẫy mà chồng không bằng lòng chăng. Nàng liền trút bỏ lớp áo quần tốt đẹp, đồ trang sức ngọc vàng, để mặc y phục vải bô, cài thoa gai ra hầu chồng.

Thấy vợ như thế, Lương Hồng vui vẻ nói:

– Đây mới chính là vợ của ta. Hồng này không màng danh lợi, không ham của bạc vàng. Hồng chỉ muốn cùng vợ cày lấy ruộng, trồng lấy lúa, dệt lấy vải, sinh sống trong cảnh nghèo mà lúc nào cũng giữ tròn khí tiết, đạo đức, vợ lúc nào cũng kính trọng chồng và chồng lúc nào cũng nể yêu vợ.

Mạnh Quang nghe chồng nói rất lấy làm vui vẻ. Nàng đối với chồng rất mực cung kính. Mỗi bữa cơm, đối diện, nàng nâng mâm ngang mày để tỏ lòng kính trọng chồng.

Trong tác phẩm "Nhị độ mai", tác giả Vô danh, đoạn diễn tả cảnh Hoài Nguyên đi cống Hồ có làm bài thơ tặng tình nhân là Mai Lương Ngọc lúc chia ly, có câu:

Ngang mày Mạnh thị chưa nâng án,

Thấy mặt Chiêu Quân đã mất tranh.

"Mạnh thị" đây chỉ nàng Mạnh Quang. Về sau, những nhà có hôn lễ, nhà trai thường viết 4 chữ "Cử án tề mi" dán ở cửa phòng, chỉ rằng người vợ hiền đức.

4. Chương 3

CHƯƠNG 3

"Tiêu lão bản gần đây có khỏe không?"

Thanh âm thanh thúy nhưng làm cho Tiêu mỹ nhân toàn thân dựng tóc gáy. Nàng lấy lại tinh thần, nữu mông tiến lại gần.

"Ai nha, làÂn thiếu gia a, đã lâu không gặp."

Nói đến Ân Phượng Trử của Âm Tộc, thật sự là không ai không biết, đường đường một đại nam nhân nhưng lớn lên so với nữ tử bế nguyệt tu hoa còn kiều diễm hơn ba phần, mặt gã như quan ngọc, đôi tay nõn nà, mười đầu ngón tỏa ra hương thơm lạ lùng, cử chỉ thanh tao, ưu nhã tựa như trong tranh. Nếu không phải thường đến Xuân Phong Lâu ngoạn, kỹ thuật trên giường nghe nói cũng không tồi, Tiêu mỹ nhân thật cho rằng gã là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Thế nhưng vạn vật tạo thành đều nhất định có chỗ khiếm khuyết. Tiểu mỹ nhân này tâm địa cũng không giống vẻ ngoài, Ân Phượng Trử có tiếng âm hiểm, nội tâm tiểu nhân đến mức chỉ cho một cây châm đi qua. Kẻ đắc tội gã đều không có kết cục tốt, trực tiếp tự sát còn có vẻ dễ dàng hơn. Người như vậy vốn nên kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng vẫn phải giữa khoảng cách), thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Hoa Phi Thất lại có xung đột với gã.

Cái ngòi nổ tên Hoa Phi Thất ấy chẳng phân biệt được nam nữ, nhìn thấy người ta đẹp như vậy, cho rằng gặp được chân mệnh thiên nữ, bất chấp tất cả mà tiếp cận. Việc này chạm đến cấm kỵ của Ân Phượng Trử, gã hận nhất là người khác đem gã trở thành nữ nhân. Thế là hai người bên trong Xuân Phong Lâu vung tay vung chân, đến tận sau này, Ân Phượng Trử vẫn trăm phương nghìn kế chèn ép sinh ý của Hoa Phi Thất. Hoa Phi Thất cho dù tốt, cũng không thể ngồi im để người khác khi dễ, lễ thượng vãng lai (có qua có lại). Đấu tranh một năm, hai người rốt cuộc cũng đã đạt đến thế ngang ngửa.

Ân Phượng Trử ngày thường muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sao có thể chịu được loại kết cục này. Gã làm trần trọng thêm, chỉ cần Hoa Phi Thất xuất hiện ở đâu thì ngay sau đó gã cũng sẽ xuất hiện. Hai ngươi gặp mặt sấm chớp không thể không xảy ra, châm chọc khiêu khích một phen, khả chịu khổ chỉ có người xung quanh mà thôi.

Tiêu mỹ nhân ai oán nhìn cái bàn mới mua, lòng không khỏi đau buồn, không biết qua đêm nay có còn nhìn thấy chút tàn tích nào của chúng nó hay không.

Ân Phượng Trử phe phẩy quạt, tay tự động hướng phong mông của Tiêu mỹ nhân ăn đậu hủ. Bạch y nam nhân bên cạnh gã thấy thế, không tán thành mà nhíu nhíu mày, da mặt mỏng hiện lên một rặng mây đỏ.

"Nghi, vị công tử này hảo lạ mặt a." Tiêu mỹ nhân chuyển sự chú ý sang bạch y nhân. Chỉ thấy y mặt mày thanh tú, ngũ quan đoan chính, cũng không phải là quá cao lớn anh tuấn, thế nhưng lại có một cỗ thanh nhã thoát tục, rất dễ nhìn. Lấy kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn chốn phong trần, nàng có thể nhìn ra nam tử này non nớt chẳng khác gì Hoa Phi Thất.

"Vị này chính là Lâm Vũ Sanh công tử, từ kinh thành tới, ngươi nên cẩn thận hầu hạ. Y là con rể tương lai của Ân gia chúng ta!" Ân Phượng Trử vênh váo nhướng mi ra vẻ tự đắc. Gã đương nhiên biết Tiêu mỹ nhân rất than thiết Hoa Phi Thất, cho nên muốn hướng nàng tuyên cáo. Đợi sau khi Ân Lâm trở thành thông gia, đến lúc đó thử xem Hoa Phi Thất có chết hay không.

"Cái này dĩ nhiên, Tiểu Đào, Tiểu Hồng mau tới đây!" Tiêu mỹ nhân lau mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm. Ân Phượng Trử này ngay cả Lâm gia nổi danh của Tương Tộc cũng có thể kết thân, sau này Hoa Phi Thất nhất định thống khổ.

Tiểu Đào, Tiểu Hồng và ba bốn vị cô nương khác như hoa bướm quấn lấy hai nam nhân xuất chúng, Ân Phượng Trử thành thạo cùng ba vị cô nương liếc mắt đưa tình, chọc ghẹo khiến bọn họ phát ra tiếng cười như chuông bạc. Bên kia, Lâm Vũ Sanh có điểm thảm thương, y cứng ngắc ngồi tại chỗ, tay chân luống cuống không biết làm gì. Đầu cúi thấp, mắt cũng không dám nhìn đến các cô nương y phục càng ngày càng hạ thấp.

"Đêm nay sao lại náo nhiệt như vậy?" Ân Phượng Trử nhìn lướt qua đoàn người bận rộn, giả vờ lơ đãng nhắc đến.

"Ân thiếu gia có điều không biết. Đêm nay Tương cô nương sẽ bán đêm đầu tiên."

"Úc..." Đôi mắt Ân Phượng Trử rực lửa, cuối cùng tiết lộ ý đồ: "Đầu heo thì sao? Ta nghe nói hắn cũng tham gia."

"Ách..." Tiêu mỹ nhân thầm nghĩ "xong", ma vương đã kiếm được cơ hội gây sự. Hoa Phi Thất, lúc này không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là lực bất tòng tâm. Tiêu mỹ nhân hiện tại chỉ mong sao cho hai

kẻ oan gia này ngàn vạn lần đừng gặp nhau, Hoa Phi Thất à Hoa Phi Thất, chỉ mong ngươi ủy thác người khác đến đấu giá.

Thật là, cái gì a cái gì, Hoa Phi Thất mập mạp sớm không đên muộn không đến, nhằm ngay lúc này mà hưng phấn tiếng vào.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi ở đây a…" Nói xong bỗng nhiên ngậm miệng, hắn thấy được thiên địch.

Phong vân biến sắc, lội điện nảy ra, trong không khí hiện lên đám hỏa hoa, hỏa diễm hừng hực tại đáy mắt hai người thỏa thích thiêu đốt.

"Ẻo lả, ngươi thật sự là âm hồn không tiêu tan!"

"Tử phì trư, nơi này là nhà ngươi mở hay sao! Bản công tử thích thì cứ đến!"

"Ẻo lả, ngươi ăn nói cho đàng hoàng, cẩn thận ta một quyền đem ngươi đánh thành chó hoang, hoặc là đem ngươi bán vào tiểu quan quán!"

"Tử phì trư, ngươi nhìn lại mình đi, ta sợ dù cho không ngươi cũng chẳng ai thèm lấy!"

"Ẻo lả, ngươi là đồ con chuột dưới gầm cầu! Ăn phân mà lớn lên, mùi hôi tận trời!" (Quá thô bỉ!)

"Tử phì trư, ngươi chắc chắn là hậu duệ của heo rừng! Một chút lễ nghi liêm sĩ cũng không biết!"

"Ẻo lả…"

"Tử phì trư…"

Người xung quanh tự động tản đi, chỉ còn Lâm Vũ Sanh ngồi nghe. Chiên trống nội đường vang lên, Lâm Vũ Sanh nhìn lên, hơi nghiêng mình chắn giữa hai người đang giương cung bạt kiếm.

"Quấy rầy hai vị một chút, đấu giá bắt đầu rồi."

Hai người vừa ngẩng đầu, không thể nào. Tương cô nương đã thấp đầu đứng trước cửa Các Tiên Phòng trên lầu hai, yên lặng đợi kết quả. Người thắng cuộc có thể bước lên lầu, cùng mỹ nhân mây mưa.

Đều tại cái tên ẻo lả này, hại chính mình thiếu chút nữa làm hỏng mất đại sự.

Cái trán tròn tròn của Hoa Phi Thất chảy xuống một giọt mồ hôi, vừa chắp tay hướng Lâm Vũ Sanh nói tạ ơn, cũng không để ý đến Ân Phượng Trử, xoay đầu chạy đi. Nhìn tứ chi nhỏ thô tích cực vận động hướng về phía trước, khóe miệng Lâm Vũ Sanh xuất hiện một đường cong vui sướng.

"Tử phì trư!" Ân Phượng Trử sắc mặt khó coi, quyết định lần thứ hai bám lên Hoa Phi Thất đấu đá một phen: "Lâm huynh, chúng ta cũng đi ra giá một lần thử xem!"

Tuy rằng đối với loại chuyện phong nguyệt này không hề có chút hứng thú, nhưng nhớ đến màn khẩu chiến vô cùng quyết liệt ban nãy, Lâm Vũ Sanh bỗng nhiên tinh thần tăng vọt, gật đầu đáp ứng.

"A nha!"

Bởi vì chạy quá mau, Hoa Phi Thất vô tình va vào một hắc y đại hán "Xin lỗi, ngươi có sao không." Hoa Phi Thất tự nhận trọng lượng của mình cũng không phải bình thường, hơn nữa còn đang di chuyển với tốc độ nhanh, tông vào người ta như vậy, khó có ai mà thừa thụ được. Vừa nhấc đầu chỉ thấy một đội vai dày rộng như tường đá. Hoa Phi Thất chưa bao giờ nhìn thấy người nào cường tráng như thế. Thân cao hai mét, mặt chữ điền, mày kiếm mắt sáng, da ngăm đen cho thấy người này thường bôn ba bên ngoài. Thân thể so với Hoa Phi Thất mập mạp còn muốn to lớn hơn, nhưng khác với Hoa Phi Thất chính là, trên người hắn không có khuyết điểm, hoàn mỹ đến mức có thể đi dự thi.

Hắc đại hán nhìn Hoa Phi Thất, không nói gì, dễ dàng nhấc hắn lên đặt sang một bên, rồi giống như đại bàng giương cánh, vèo một tiếng đã lập tức biến mất.

Cao thủ a…

Hoa Phi Thất thu hồi ánh mắt kính ngưỡng, chuyên chú vào buổi đấu giá.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phi-the-phi-that